

Waarschuwing!

In dit boek staan de redelijk ware memoires van graaf Dracula. Er komen een heleboel afschuwelijke schepsels in voor. Reusachtige yeti's, achterbakse weerwolven, slijmerige vismonsters... **Je kunt het maar beter niet lezen!** Je zou weleens dingen te weten kunnen komen die je nog niet over monsters wist. Dingen die deze monsters vriendelijk, ja zelfs menselijk laten lijken. Luister naar mijn advies, want je hebt maar één kans: **leg dit boek snel weg en maak dat je wegkomt, voordat het je in zijn klauwen krijgt!**

Hoogachtend,

Van Helsing

ISBN 978 90 5116 874 7

9 789051 168747

Jochen
Till

Memento Monstrum

Wiebke
Rauers

Memento Monstrum

Jochen
Till

Wiebke
Rauers

DE VIER WINDSTREKEN

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van Django Mathijsen
Oorspronkelijke titel: *Memento Monstrum*

© 2021 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave
© 2020 Coppentrath Verlag GmbH & Co. KG, Hafeweg 30, 48155 Münster, Duitsland

© 2020 Tekst van Jochen Till
© 2020 Illustraties van Wiebke Rauers

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in China
NUR 282, 283 / ISBN 978 90 5116 874 7

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst van Jochen Till

Naar een idee en met illustraties van Wiebke Rauers

De Vier Windstreken

Afscheid nemen is zo moeilijk. En nooit eerder was het zo zwaar als vandaag, nooit eerder in al die 589 jaar dat ik al leef. Talloze oorlogen heb ik overleefd, verschillende natuur-rampen konden me niet het hoekje om helpen, vuurzeeën zijn gewoon op me afgeketst, en ik heb zelfs vele aanslagen van die doortrapte Van Helsing overleefd. Of ik er de komende dagen heelhuids af zal komen, is echter uiterst twijfelachtig. Hoe moet ik dit nou zonder haar voor elkaar krijgen? Misschien helpt een laatste smekende blik uit mijn bloeddoorlopen ogen?

Ga niet weg, Selena! Ik heb je nodig! Zonder jou ben ik verloren!

‘Ach, konijnenscheetje, kijk toch niet zo zielig,’ zegt ze. ‘Je ziet eruit alsof de wereld ten onder gaat. Ik ben maar twee daagjes weg.’

Máár twee daagjes. Dit zijn niet zomaar máár twee daagjes. Normaal zou ik er geen moeite mee hebben om twee dagen vrouwloos te zijn. Op alle andere twee dagen zou ik de hele tijd lekker luieren en ondertussen keihard oude platen draaien of naar mijn lievelingsfilms kijken en bakken bloedsinaasappelijs oppeuzelen tot ik er buikpijn van kreeg.

Maar jammer genoeg gaat dat de komende twee dagen allemaal niet. Omdat ik dan wel zonder mijn geliefde vrouw Selena zal zijn, maar niet alleen. Want zij blijven hier. De hele twee dagen. Zonder pauze. Ik kan het nog steeds niet geloven. Waarom doet ze me dit aan? Waarom laat ze me gewoon achter met die... die monsters?

'Hihi,' giechelt Aima. 'Ik denk dat opa bang van jullie is, kinderen.'

O, geweldig. Ook al geen hulp van mijn bloedeigen dochter. Maar dat zou me eigenlijk niet moeten verbazen, want uiteindelijk heeft zij me dit allemaal aangedaan. Zij moest immers zo nodig haar moeder voor haar 400ste verjaardag een verwen-weekend Parijs met overdagging in de catacomben cadeau doen. Zonder het aan mij te vragen! En dan beslist zij ook nog dat ik de hele tijd op deze drie belhamels moet passen. En ik mag ze niet eens opsluiten in de kelder, dat zou niet pedagogisch verantwoord zijn, volgens Aima.

'Is dat waar, opa?' vraagt Globientje, de kleinste. Ze kijkt me met grote ogen aan. 'Ben jij bang van ons?'

'Nee joh, dat is hij niet,' zegt Vira, haar zus. 'Opa is nergens bang van. Alleen van zonlicht.'

'En van te veel verantwoordelijkheid,' voegt Selena eraan toe. 'Niet-waar, konijnenscheetje? Je bent toch alleen maar ongerust omdat je nog nooit alleen bent geweest met drie kinderen?'

Nee. Het is nog erger. Ik ben nog nooit met welk kind dan ook alleen geweest. Selena heeft altijd overal voor gezorgd. Ik heb nul verstand van kinderen. Ik weet niet hoe je ze moet voeren. Of wanneer ze hoelang hun tanden moeten poetsen. Of naar bed moeten. Het enige

wat ik weet, is dat ze overdag in geen geval naar buiten mogen. Maar wat gebeurt er als ik er eentje uit het oog verlies? Of alle drie? Kinderen halen toch de hele tijd alleen maar kattenkwaad uit en luisteren niet naar volwassenen? Wat als ze op avontuur uitgaan en een deur naar buiten openmaken? Dan kan hun moeder alleen nog maar een hoopje as in haar armen sluiten als ze terugkomt. En dat is dan mijn schuld. Dáár ben ik inderdaad bang van.

'Ja maar, wat nou als ik even niet goed oppas en ze gaan dood?'

'Ach, muizenstaartje, daar hebben we het toch al over gehad?' Selena pakt haar koffer. 'Wat kan er nou gebeuren? We zijn vampiers. We zijn niet zo snel kapot te krijgen. Je moet ze alleen op tijd voor zonsopkomst naar hun doodskisten brengen. Ik heb in de kindertombe alles al voorbereid. Er staan wekkers in het hele huis die je eraan zullen herinneren. En in de ijskast staat genoeg bloedvervanger voor een week, dus verhongeren zullen jullie ook niet.'

'Ja maar,' zucht ik, 'waarom kan Mort niet op ze passen?'

Een terechte vraag, toch? Vaderplichten gaan voor opaplichten. Opa's hebben eigenlijk helemaal geen plichten, dat is het mooie van opa zijn. Jammer genoeg gaat die vlieger niet op als de moeder in Parijs is en de vader weet ik veel waar. Maar Aima moest per se verliefd worden op een vampieractivist die voortdurend over de hele wereld zwerft om voor het voortbestaan van onze soort te vechten.

'Papa is in Hatsjie,' zegt Globientje. 'Daar doet hij een brimbosium.'

'Dat heet "symposium",' verbetert Vira haar.

'En hij is niet in "Hatsjie", maar in "Haïti", schatje,' voegt haar moeder

eraan toe en wendt zich tot mij. 'In Port-au-Prince is een congres over het thema "Effectieve zonbescherming" van het Vampiristisch Genootschap. Dat heb ik je vorige week al aan de telefoon uitgelegd, pap.'

Is dat zo? Herinner ik me niks van. Heb ik vaker de laatste tijd. Toen ik eergisternacht voor het eerst in weken weer mijn broze vleugels op gang wilde brengen voor een vluchtje over de bergen, ben ik helemaal vergeten mijn broek aan te trekken. Gelukkig heeft niemand me gezien!

'Je vader is de laatste tijd een beetje vergeetachtig,' zegt Selena. 'Hij is ook al bijna 600.'

'Dat ben ik nog lang niet,' spreek ik haar tegen. 'Dat is pas over elf jaar. En ik ben nog net zo fit als toen ik 200 was. Minstens.'

'Nou, dan is het ook kinderspel voor je om twee dagen op drie kinderen te passen,' zegt Selena met een knipoog.

'En je hebt Rezo ook nog om je te helpen,' zegt Aima. 'Hij is immers al een grote kerel, nietwaar Rezo?'

Mijn kleinzoon geeft geen antwoord. Hij heeft helemaal niet naar ons geluisterd. Omdat hij onafgebroken naar zijn mobieltje staart en erop los typt.

'Rezo?' gaat zijn moeder erop door. 'Heb je me gehoord? Jij helpt opa om op je twee zusjes te passen. Heb je dat begrepen?'

'Haha, die is goed, mama!' zegt Vira lachend. 'Die stommeling kan alleen op ons passen als wij in zijn spelletje opduiken. En dan zou hij ons waarschijnlijk nog per ongeluk doodschieten!'

'Jebenzelfeenstommeling,' brengt Rezo ertegen in zonder op te kijken van zijn mobieltje. 'Heb je hier eigenlijk wifi? Ik moet echt meer zilveren kogels downloaden, anders krijg ik die stomme weerwolven nooit allemaal te pakken.'

'Hoezo zijn die weerwolven stom?' wil Globientje weten. 'Hebben ze op school niet opgelet?'

'Geen idee,' bromt Rezo. 'Ze zijn onze vijanden en vijanden zijn stom. Daarom schiet ik ze allemaal kapot.'

'Kun je nou niet even een minuutje ophouden met dat stompinnige

spelletje?' kreunt zijn moeder geërgerd. 'Als je zo doorgaat, word je zelf nog stom. Stop die telefoon weg. Hup, nu meteen!'

'Maar mam, ik ben bijna bij het volgende level!' strubbelt Rezo tegen.

'Nu meteen, heb ik gezegd!' gromt Aima. 'Je kunt later verder spelen. Maar alleen als het van opa mag. En opa is geen fan van die dingen. Hup, weg ermee!'

'Oké, oké, ik hou er al mee op.' Mokkend stopt Rezo zijn mobiel in zijn broekzak.

'Heel goed,' zegt Aima. 'En kom nu eens hier en geef me allemaal een afscheidsknuffel, lieve fladdermuisjes van me.'

De meisjes vallen hun moeder om de nek en kussen haar wangen. Bij Rezo moet Aima een beetje helpen. Ze trekt hem naar zich toe.

'Lief zijn, hoor,' zegt ze. 'Maar twee daagjes slapen en dan ben ik er weer.'

'Precies,' zegt Selena met een grijns en ze geeft mij ook een knuffel.

'Maar twee keer slapen en dan ben ik er weer, konijnscheetje.'

'Heel grappig,' brom ik.

'Je zult het overleven,' zegt ze met een kus. 'En de kinderen ook.'

Ja, waarschijnlijk wel. Ik weet alleen nog niet hoe.

De kinderen en ik vergezellen Aima en Selena naar buiten en zwaaien ze onder de nachthemel uit tot ze uit het zicht verdwenen zijn. Dan ben ik met mijn kleinkinderen alleen.

'En wat doen we nu?' vraag ik. 'Hebben jullie je avondbijt al gehad?'

'Ja,' antwoordt Vira. 'Mama heeft voor onderweg extra bloedworstbroodjes voor ons gesmeerd.'

‘Maar ik heb honger,’ zegt Globientje. ‘Mag ik een lolly?’

‘Een lolly helpt niet tegen de honger,’ zeg ik gniffelend. ‘Een lolly is alleen maar om te snoepen.’

‘Dan wil ik iets snoepen.’ Globientje kijkt me met grote ogen aan. ‘Een lolly!’

‘Die krijg je,’ zeg ik. ‘Welke bloedgroep heb je het liefste?’

‘B!’ antwoordt Globientje. ‘Die zijn het lekkerste!’

‘Klopt.’ Ik knik. ‘Dat zijn ook mijn lievelingslolly’s. Nog iemand?’

‘Voor mij alsjeblieft een A,’ zegt Vira. ‘B vind ik te zoet.’

‘Rezo?’ Ik kijk de oudste aan.

Die zit alweer met zijn neus in zijn mobieltje en reageert niet op mijn vraag.

‘Rezo?’ probeer ik nog eens. ‘Ook een lolly?’

‘Wat? O... ja, graag,’ mompelt hij afwezig. ‘B, asjeblief.’

‘Dat is dus twee keer B en één keer A voor jullie. En één keer B voor mij,’ stel ik vast. ‘Nou moet ik nog uitzoeken waar oma de lolly’s heeft verstopt. Ze wil niet dat ik te veel snoep, anders wordt mijn bloedspiegel te hoog. En ik moet ook op mijn vlieggewicht letten. Alsof een lolly zo zwaar is! Maar geen zorgen, ondertussen ken ik bijna al haar verstoppelken. We zien elkaar straks allemaal in de bibliotheek. Weten jullie de weg?’

‘Ja,’ antwoordt Vira. ‘Dat is mijn lievelingsplekje hier in het kasteel. Daar staan een heleboel geweldige boeken.’

‘Maar ik kan nog niet lezen,’ zucht Globientje.

‘Maakt niet uit,’ zegt Vira. ‘Ik lees wel voor.’

‘O ja!’ jubelt Globientje. ‘Ik ben gek op voorlezen!’

‘Weet ik.’ Vira glimlacht.

‘Rezo, ga alsjeblieft met je zusjes mee,’ zeg ik. ‘Ik wil dat jullie bij elkaar blijven. Het slot is zo groot, dat zelfs ik hier soms nog verdwaal.’

‘Oké.’ Rezo loopt weg zonder op te kijken van zijn mobieltje.

Bij de trap struikelt hij over de eerste tree. Hij kan zich nog net vastgrijpen aan de leuning om niet op de grond te smakken.

‘Kakkerlak!’ vloekt hij. ‘Nou is die stomme weerwolf ontsnapt!’

Ik ga op weg, het is een flink eind naar de keuken beneden. Selena heeft gelijk: ze zegt steeds dat het slot eigenlijk veel te groot voor ons is. En te oud. En te duur. Alleen al de stookkosten in de winter zijn zo hoog dat Selena vorig jaar een vliegbaantje voor nachtelijke pakketbezorgingen bij een koeriersdienst moest aannemen. En dat terwijl we alleen nog de westelijke vleugel gebruiken, nadat in de oostelijke vleugel, toen we een keer thee zaten te drinken, het dak boven onze kop was ingestort. Gelukkig was dat nog net voor zonsopkomst – vijf minuten later en we waren allebei verkoold geweest.

Het zou zeker verstandig zijn om het slot te verkopen, maar dat heb ik nog niet over mijn hart kunnen verkrijgen. Ik ben te verknocht aan dit ouwe honk.

In de keuken aangekomen zoek ik systematisch Selena’s gebruikelijke snoepgoed-verstoppelken af. Uiteindelijk vind ik de buit in de dubbele bodem onder de bestekla. Ah, hier ligt alles wat het smikkelhart begeert – koekjes, chocola, bloedgummibeertjes en lolly’s. Ik leg van alles wat

op een groot bord, open de ijskast en besef weer eens dat ik de beste vrouw ter wereld heb – Selena heeft speciaal voor ons nog een karaf bloedsinaasappel-ijsthee klaargemaakt.

Met een volgeladen dienblad ga ik op weg.

Als ik bij de bibliotheek aankom, glijdt het dienblad van schrik bijna uit mijn handen. De onderste helft van mijn boekenkasten is bijna helemaal leeg. Overal liggen boeken op de grond en ertussen zitten de twee meiden die boeken om zich heen op te stapelen.

‘Wat... wat doen jullie daar?’ vraag ik ontzet.

‘Gaaf hè, opa?’ zegt Vira. ‘Ik heb altijd al een huisje van boeken willen bouwen. En jij hebt er lekker veel.’

‘Ja, een boekjeshuis!’ roept Globientje gelukkig. ‘Ik krijg mijn eigen kamer!’

Ik kijk Rezo aan, die op de bank zit en met zijn mobieltje speelt.

‘Ik heb gezegd dat ze het eerst aan jou moesten vragen,’ zegt hij zonder mij aan te kijken. ‘Maar ze luisteren nou eenmaal nooit naar mij.’

‘We ruimen straks alles weer op, opa,’ belooft Vira.

‘Ja,’ voegt Globientje eraan toe. ‘Ik weet precies waar elk boek thuishoort.’

‘Nou, dan ben ik benieuwd.’ Ik zet het dienblad tussen de twee meiden op de grond. ‘Tast toe! Maar pas alsjeblieft op dat je niet op de boeken morst.’

Ik gris twee lolly's van het bord en ga naast Rezo op de bank zitten.

‘Hier,’ zeg ik en reik hem een van de lolly's aan. ‘Je wilde B, hè?’

‘Ja, bedankt.’ Rezo pakt hem met zijn vrije hand aan, terwijl hij met zijn andere zijn mobieltje blijft bewerken.

‘Mmm, die zijn lekker, hè?’ zeg ik en krijg een afwezige knik als antwoord.

‘Hoelang duurt zo'n spelletje eigenlijk?’ vraag ik.

‘Lang.’

‘En je moet er weerwolven in doden?’

‘Ja.’

‘Heb je weleens een weerwolf persoonlijk ontmoet?’

Hij schudt zijn hoofd.

Ik draai me naar de meisjes. Die zijn bijna klaar met hun boekenhuis.

‘Er moet nog een dak op,’ stel ik vast. ‘Anders is het geen echt huis.’

‘Voor het dak hebben we een plank nodig,’ zegt Vira. ‘Of grotere boeken.’

‘Daarboven zijn er heel veel.’ Globientje wijst naar de bovenste plank van de boekenkast. ‘Maar daar kunnen we niet bij. Kun je even helpen, opa? Wij kunnen nog niet vliegen.’

Klopt. Vampierkinderen leren pas vliegen als ze twaalf zijn. Ik herinner me nog goed hoe ik het Aima heb geleerd bij het grote raam op de bovenste etage van de westelijke vleugel. Het lijkt wel of het gisteren was, hoewel het al meer dan vijftig jaar geleden is.

‘Hierbinnen kan ik jammer genoeg ook niet vliegen,’ geef ik toe. ‘Ik heb er sinds een paar jaar een beetje wind voor nodig, anders kom ik niet los van de grond. Maar we vinden er wel een oplossing voor.’

Dat hoop ik tenminste. Hmmm, de trap staat in het berghok in de keuken, daar ben ik nou net te lui voor. Dus pak ik een stoel en duw die naar de boekenkast.

‘Dat zal niet hoog genoeg zijn,’ merkt Vira op. Ze heeft helaas gelijk – hoezeer ik me ook uitrek en op mijn tenen ga staan, de boeken staan nog een flink stuk hoger.

‘Je moet de stoel op de tafel zetten, opa,’ zegt Globientje.

De meiden helpen me om de tafel naar de boekenkast te duwen en de stoel erop te zetten. Ik klim erbovenop. Nogal wankel. Balancerend op één been om mijn evenwicht te bewaren, steek ik mijn arm uit naar boven. Als ik een van de boeken tussen duim en wijsvinger te pakken krijg, trek ik er hard aan. Het beweegt een beetje. Ik geef een hardere ruk. Dan voel ik een schok, de plank helt een beetje voorover... en het boek schiet op me af en neemt alle andere boeken van de bovenste plank mee.

‘Pas op, daarbeneden!’ Ik hou beschermend mijn handen boven mijn hoofd. ‘Boeklawine!’

De meisjes duiken onder de tafel, terwijl om hen heen de boeken op de grond kukelen.

‘Alles in orde bij jullie?’ vraag ik als het geraas voorbij is.

‘Ja,’ antwoordt Vira. ‘Bij jou ook?’

‘Geloof het wel.’ Ik klim voorzichtig omlaag.

Ik haal diep adem. Nou zijn de kinderen nog geen halfuur met mij alleen en ik had al bijna twee van hen onder een boekenberg begraven.

Vira krabbelt vanonder de tafel tevoorschijn. ‘Dat was leuk,’ zegt ze.

‘Kunnen we dat dadelijk nog eens doen?’

‘Nou, liever niet,’ zeg ik. ‘Waar is Globientje gebleven?’

‘Ik heb bijna een boek op mijn kop gekregen,’ klinkt het vanonder de tafel. ‘Er staan veel plaatjes in.’

Vira en ik trekken de tafel boven haar weg.

Globientje zit in kleermakerszit op de grond en bladert in... mijn oude fotoalbum! Daar ben ik al tientallen jaren naar op zoek!

Geen wonder dat ik het niet gevonden heb, ik dacht niet dat het daarboven zou liggen.

‘Opa, wie is dat daar naast je?’ vraagt Globientje en wijst naar een van de foto’s.

‘Lijkt wel de yeti,’ vindt Vira.

‘Onzin,’ bromt Rezo vanaf de bank. ‘Die bestaat niet, de yeti. Die is maar verzonnen.’

‘O ja?’ zeg ik. ‘En waarom heb ik dan een foto waar we samen op staan?’

‘Photoshop,’ brengt Rezo er droog tegen in.

‘Tjongejonge, wat is hij dom,’ kreunt Vira en rolt met haar ogen. ‘Die foto is stokoud. Toen was er nog geen Photoshop. In die tijd bestonden computers nog niet eens, stommeling.’

‘Jebenzelfeenstommeling,’ dient haar broer haar van repliek. ‘Je kunt toch foto’s bewerken zodat ze er oud uitzien.’

‘Maar deze ruikt ook oud,’ zegt Globientje. ‘Net als opa.’

‘Die foto is oud,’ zegt Vira. ‘En zeker niet gefotoshopt. Dat zie ik vanaf hier.’

‘Laat eens zien,’ zegt Rezo.

Globientje staat op en geeft hem het album aan. Ik ga naast hem zitten en Globientje klimt op mijn schoot.

'Schuif eens op, stommeling,' zegt Vira. Ze duwt haar broer hard een stuk opzij.

'Dus dit is hem echt, de yeti?' Rezo kijkt sceptisch naar de foto.

'Nee,' antwoord ik, 'dat is zij, de yeti.'

'De yeti is een meisje?' vraagt Vira ongelovig.

'Precies,' antwoord ik. 'Maar dat weet bijna niemand.'

'Ziet er lief uit,' zegt Globientje.

'Ja, dat vond ik toen ook,' zeg ik. 'Heel erg zelfs.'

'Hihi,' giechelt Rezo. 'Opa was verliefd op hem.'

'Op háár,' verbetert Vira hem. 'Klopt dat, opa?'

'Nee, was ik niet,' antwoord ik. 'Het is... gecompliceerd.'

'Vertel eens!' spoort Globientje me aan.

'Ja, vertel op,' gaat Vira erop door. 'Wat had jij met de yeti?'

'Willen jullie dat echt weten?' vraag ik. 'Ik wil jullie niet met saaie verhaaltjes vervelen.'

'Ik hou van oude verhalen,' zegt Globientje. 'Ik hou toch ook van mijn oude opa? Alleen oude koekjes, daar hou ik niet van, die zijn altijd zo taai.'

'Nou, niet zo moeilijk doen, opa,' zegt Rezo en legt zijn mobieltje weg.

'We willen gewoon álles weten.'

O, voor de afwisseling ben ik dus eens spannender dan dode weerwolven.

Tja, dan moet ik wel.

'Nou goed dan,' begin ik. 'Dan vertel ik jullie nu...'

Parijs, 1909

Het verhaal van
Yeti en Vlad

Er was eens een dag in 1909, 28 juni. Dat weet ik nog zo precies omdat ik de dag ervoor in mijn huis in de Baker Street in Londen was getrokken. Ik moest toen regelmatig van woonplaats veranderen, het was een zware tijd. Ervoor woonde ik in Parijs, maar die vervloekte Van Helsing zat me weer eens op de hielen en ik had besloten me een tijdje in Londen te verstoppen. Als vermomming kocht ik zo'n typisch Engelse Deerstalker-jachtpet en Havelock-mantel op de vlooiemarkt. Onder de naam Sherlock Holmes huurde ik het appartement met nummer 221b. De huisbazin was een aardige oude dame met de naam Hudson, die gelukkig al een beetje verward was. Ik vertelde haar dat ik privédetective was en dus voornamelijk 's nachts zou moeten werken. Dat geloofde ze meteen. Daarom verbaasde het haar ook niet dat ik midden in de nacht introk en een doodskist als meubelstuk meebracht – zogenaamd een bewijsstuk in een erg lastige zaak. Kort voor de zon opging, maakte ik mijn doodskist op met nieuw kistengoed en ging slapen. Maar al na een paar minuten werd ik door zulk hard lawaai opgeschrikt, dat ik met mijn hoofd tegen de kistdeksel aan knalde.